

Beeldend kunstenaar Ivo Kamphuis zwerft en struint, vindt en maakt

Als ik zijn flat in Enschede-Zuid binnenloop komt zijn werk me van alle kanten tegemoet. En eigenlijk zie ook alleen maar dat: sculpturen en schilderijen, botten en schedels, kleurrijke olieverfassemblages. Meer niet... Het is een wonderlijk huis.

'Ik heb alles weggedaan. Boeken, mijn verzameling vallen, oude videobanden, alles weg' zegt beeldend kunstenaar Ivo Kamphuis. 'Dat leverde nog best wat op.' zegt'ie, met een beetje verwondering. Het viel 'm niet tegen. Er was een moment, niet lang geleden dat alles opnieuw begon. Niet zijn werk hoor: dat staat, hangt, ligt overal. Daar wordt hij door omringd, dat is een deel van hem en evolueert mee. Het is echt prachtig, zijn flat is niet minder dan een expositieruimte waar je even kunt zitten en koffie kunt drinken.

Ivo Kamphuis is behalve kunstenaar professioneel struiner zou je kunnen zeggen. Dolend door bossen en over velden. Het liefst is het land zo oud mogelijk, het bos oer, het veld ver, ver, ver weg van de bewoonde wereld. Lapland of zo, of Scandinavië en binnenkort Schotland. Dan zoekt hij botten, skeletten en schedels. Wal- of potvis botten zijn ook goed, of een het geperkamente lijf van een katachtige. Al een paar keer eerder maakte ik opnames met hem. Dit keer gaat de aflevering alleen over Ivo. Hij neemt me mee naar een dassenburcht, net over de grens. Een imposant bouwwerk, waarvan ik niet wist dat het zo groot was. Ivo ziet alles op meters afstand, wijst het me aan en vertelt erover. Zo verzamelt Ivo en verwerkt dat vervolgens. Zijn werk is excentriek. Maar volstrekt logisch voor hem. Hijzelf is een natuurmens en straalt dat ook uit. Echt, eerlijk, aardig tot op het botje.

Hij is een kind uit een kunstenaarsfamilie. Vader Henk fotografeert, moeder Mimi assembleert en beeldhouwt ook met gevonden skeletten en meer. Broer Ossie fotografeert ook, zus Miranda tekent en broer Sicco maakt kijkkamers en maquettes. En Ivo's vriendin Ludmilla maakt ook al van die excentrieke keramische kunstwerken en struint net zo lief. Maar dat is voor een andere aflevering.

Hoewel Ivo al grote prijzen won, de POF-prijs en door maar liefst vier galeries vertegenwoordigd werd, ligt nu alles op zijn gat. Ik kijk hem vol ongeloof aan. 'Het is die recessie, die werkt nog door en ik ben geen verkoper. Ik kan dat niet. Ik ben kunstenaar. Binnenkort exposeer ik in het CODA in Apeldoorn, maar alleen met schilderijen. Ze wilden dat ik bij die sculpturen workshops gaf, vanwege die educatieve subsidies. Nou, dat kan ik niet, dan zweet ik zowat peentjes.' Hij leeft sober. Twee zonnepanelen bevolken zijn balkon en maken hem meer dan energieneutraal. Zo vind Ivo het ook oké. Werken en struinen. Halverwege de dag kriebelt het en gaat hij op pad.

'Ik ga zo weer zwerven door de eenzame grote en verlaten wouden en velden...' schrijft Ivo Kamphuis me in een mailtje, halverwege de middag nadat we een groot deel van de dag samen hebben doorgebracht voor opnames. Ik grijns, ik snap hem.

Inga Tjapkes

Ivo Kamphuis, "Westerbauerschaft Lamberti Mark", 1996, Olieverfassemblage (collectie Museum Jan Cunen)

Ivo Kamphuis, "Barle", 2017, diverse beenderen (collectie CODA Museum)

Ivo Kamphuis, "G.N.S.G. 67", 1998, inkt op papier (collectie Museum Jan Cunen)